

Capitolul I. Dispoziții generale

Art. 1. [Domeniul de aplicare]

1. Principiile procedurii

1.1. Principiul celerității

I. Atribuțiile lichidatorului judiciar. Principiul celerității derulării procedurii. Înlocuirea lichidatorului judiciar

Legea nr. 85/2006, art. 22 alin. (2), art. 25
O.U.G. nr. 86/2006

Principiul celerității desfășurării procedurii își are sorginea în principiu mai general care guvernează și materia dreptului comercial, respectiv la celeritate. Acest principiu este consacrat expres în art. 5 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 care prevede că instanțele judecătorești, judecătorul-sindic, administratorul judiciar și lichidatorul trebuie să asigure efectuarea cu celeritate a actelor și operațiunilor prevăzute de lege.

Investit cu soluționarea cererii creditorilor de înlocuire a lichidatorului judiciar G.I., judecătorul-sindic a reținut încălcarea principiului celerității, impunându-se înlocuirea lichidatorului judiciar.

Astfel, instanța a reținut că deși începând cu termenul de judecată din 17 mai 2006, i s-a pus în vedere lichidatorului judiciar să procedeze la identificarea, inventarierea și sigilarea tuturor bunurilor din averea debitoarei, inclusiv autovehiculele, să completeze raportul asupra cauzelor care au condus la apariția stării de insolvență a societății debitoare cu analizarea principalilor indicatori economici, așa cum rezultă din bilanțurile contabile, să întreprindă demersuri pentru valorificarea imobilului din comuna C., județ Neamț, nici până în prezent lichidatorul nu a dat curs acestor dispoziții, limitându-se să propună în cuprinsul rapoartelor de activitate, activitățile pe care urma să le întreprindă în sensul arătat, astfel încât în afara termenelor de judecată la care a lipsit nejustificat, propunerile formulate în concluziile raportului de activitate nr. 7 (întocmit pentru termenul de judecată din 21

iunie 2006) se regăesc și în raportul de activitate nr. 9 întocmit pentru termenul de judecată din 15 noiembrie 2006.

În consecință, reținând că lichidatorul judiciar nu și-a dus la îndeplinire atribuțiile conferite de legea insolvenței prin art. 25, cu trimitere la dispozițiile O.U.G. nr. 86/2006, precum și cele stabilite în sarcina sa de către judecătorul-sindic, fiind astfel încălcat principiul celerității prevăzut la art. 5 din lege, instanța a admis cererea creditorilor și în temeiul art. 22 alin. (2) din legea insolvenței, a dispus înlocuirea lichidatorului judiciar G.I. cu un alt practician în insolvență ales în mod aleatoriu din Tabloul U.N.P.I.R., respectiv SC B.F.J.C.G. SRL.

*C.A. București, Secția a VI-a comercială,
decizia nr. 696/R din 23 aprilie 2007, în Sintact – baza de date*

1.2. Principiul colectivității

2. Principiul colectivității. Procedura insolvenței deschisă la cererea unui creditor. Existența mai multor creditori însăși pe tabel

Legea nr. 85/2006, art. 3 pct. 3

Unul dintre principiile care guvernează procedura insolvenței statuat prin Legea nr. 85/2006 este cel al colectivității.

Acest principiu se degajă din dispozițiile art. 3 pct. 3 care definește procedura colectivă ca fiind cea procedură în care creditorii cunoscuți participă împreună la urmărirea și recuperarea creanțelor lor, în modalitățile prevăzute de lege. Acest principiu se impune cu atât mai mult cu cât este prevăzut în scopul legii care constă în instituirea unei proceduri colective pentru acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvență.

Astfel, datorită caracterului său colectiv, procedura insolvenței nu se poate închide la cererea debitorului care ar aduce ca argument faptul că acea creanță a creditorului care a solicitat deschiderea procedurii s-a stins prin plată sau orice altă modalitate, atât timp cât și alți creditori au formulat cereri de admitere a creanțelor.

În speță s-a făcut dovada că s-a achitat datoria față de D.G.F.P., dar a formulat în cauză declarație de creanță un alt creditor, respectiv B.C.R. SA – Sucursala Sălaj.

Pentru considerentele sus arătate, instanța, în baza art. 312 alin. (1) C. proc. civ., a respins nefondat recursul.

C.A. Cluj, Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 1937 din 30 octombrie 2007, în C.A. Cluj, B.J. 2007, p. 585

1.3. Principiul preeminenței reorganizării

3. Procedura insolvenței. Preeminența reorganizării. Debitoare înscrisă la masa credală în procedura insolvenței în curs a unui terț debitor. Închiderea procedurii debitoarei înainte de închiderea procedurii privindu-l pe terț. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 2 și art. 131

Investită cu soluționarea recursului creditoarei, instanța de recurs a reținut că acesta este fondat și l-a admis pentru următoarele considerente:

Pentru a putea dispune închiderea procedurii insolvenței în temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006 judecătorul-sindic trebuia să aibă convingerea fundamentată pe probe că în patrimoniul debitoarei nu există bunuri sau că bunurile existente nu sunt suficiente pentru acoperirea cheltuielilor administrative și că niciun creditor nu s-a oferit să avanseze sumele corespunzătoare.

Or, din raportul lichidatorului judiciar depus pentru termenul din 30 octombrie 2006 reiese că societatea debitoare figurează cu declarație de creanță în procedura deschisă împotriva SC E. SRL, aspect pe care judecătorul-sindic nu l-a luat în considerare, nemotivând în niciun fel de ce, în atare situație, în care este posibilă întregirea patrimoniului societății debitoare, se impune, totuși, închiderea procedurii.

Situația prezentată de lichidator și la care a făcut referire recurenta este dovedită și cu înscrisurile depuse în recurs la solicitarea Curții, înscrisuri din care se reține că procedura prevăzută de Legea nr. 85/2006 continuă cu falimentului SC E. SA (aspect constatat din publicarea sentinței comerciale nr. 4176 din 6 noiembrie 2007 în Buletinul procedurilor de insolvență) și că societatea debitoare în cauza de față figurează în tabelul actualizat al creanțelor creditorilor SC E. SA.

În raport de aceste aspecte, Curtea a apreciat că judecătorul-sindic a aplicat în mod greșit dispozițiile art. 131 din Legea nr. 85/2006,

neputând conchide că în patrimoniul acesteia nu se află bunuri câtă vreme există posibilitatea recuperării unei creanțe considerabile de 5.308.080,06 lei noi și contravenind astfel scopului pentru care a fost instituită procedura, prevăzut de art. 2 din lege, respectiv acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvență.

În consecință, în temeiul art. 304 pct. 5 și 9 C. proc. civ., cu raportare la art. 131 din Legea nr. 85/2006 și la art. 312 alin. (1)-(3) și (5) C. proc. civ., Curtea a admis recursul, a casat hotărârea atacată și a trimis cauza spre rejudecare aceleiași instanțe, pentru continuarea procedurii.

*C.A. București, Secția a V-a comercială, decizia nr. 2037
din 20 decembrie 2007, în Sintact – baza de date*

1.4. Principiul maximizării recuperării creanțelor

4. Principiul maximizării recuperării creanțelor. Contestație împotriva măsurilor luate de lichidatorul judiciar. Rezi- lierea contractului de locațiune

Legea nr. 85/2006, art. 21, art. 85, art. 91

Contestația formulată de creditorul SC D.T.T.T. SRL, în temeiul art. 21 din Legea nr. 85/2006, împotriva raportului de activitate nr. 36 întocmit de lichidatorul judiciar, prin care acesta a dispus măsura rezilierii contractului de locațiune nr. 742 din 6 iulie 2000 este neîntemeiată.

Judecând în fond cauza, instanța a reținut că la data de 6 iulie 2000, a fost încheiat contractul de închiriere nr. 742, prin care locatarul SC I. SA a dat spre închiriere spațiul situat în București, sector 1 societății D.T.T.T. SRL, care în art. 3 alin. (3) prevedea că pot actualiza chiria anual, cu acordul scris al ambelor părți, în raport cu rata inflației.

Ultima majorare a chiriei a avut loc la data de 23 noiembrie 2004, prin actul adițional încheiat la aceeași dată, iar la data de 12 ianuarie 2006, consecință a ultimei majorări din 23 noiembrie 2004, locatarul a fost notificat de către proprietar în vederea majorării prețului chiriei, negociere refuzată de locatar, cu motivarea că de la ultima negociere, rata inflației nu s-a modificat în mod semnificativ.

O a doua notificare a fost realizată prin intermediul executorului judecătoresc, la data de 20 ianuarie 2006, notificare prin care debitorul, prin lichidator judiciar a înștiințat locatarul despre rezilierea contractului de închiriere. Locatarul a răspuns notificării la data de 27

februarie 2006, arătând că în lipsa acordului ambelor părți, nu se poate majora chiria, iar cu privire la rezilierea contractului, susține că în cuprinsul contractului de închiriere nu există o clauză de reziliere privind lipsa acordului de majorare a chiriei.

S-a mai reținut că împotriva debitorului SC I. SA a fost deschisă procedura de faliment, prin încheierea judecătorului-sindic din data de 27 noiembrie 2000.

Principiul maximizării recuperării creanțelor nu este expres reglementat dar se poate deduce din dispozițiile art. 86 din Legea nr. 85/2006 potrivit cu care lichidatorul poate să mențină sau să denunțe orice contract, inclusiv închirierile neexpire. În completarea acestui text de lege sunt și prevederile art. 91 din lege, conform căroră „faptul că un proprietar al imobilului închiriat este un debitor în prezenta procedurii nu va desființa contractul de închiriere, în afara cazului în care chiria este inferioară chiriei practicate pe piață”. Din probele administrate în cauză, reiese că ultima majorarea a prețului chiriei a avut loc la data de 23 noiembrie 2004, prin act adițional, posibilitate juridică prevăzută la art. 3 din contract. Instanța a apreciat că lichidatorul a procedat în mod justificat, în anul 2006, la notificarea locatarului în vederea majorării chiriei, după doi ani de la ultima renegociere, scopul urmărit fiind creșterea la maximum a valorii averii debitorului în scopul acoperirii pasivului debitorului aflat în insolvență.

De altfel, lichidatorul judiciar a apelat și la un expert evaluator în domeniul proprietății imobiliare, în concordanță cu prevederile art. 23 din lege, care a concluzionat că pentru imobilul închiriat contestatorului, prețul practicat pe piață se situează între 1,9-5 euro/mp, or prețul solicitat de lichidator a fost sub acest nivel (1,2 dolari SUA/mp).

În aceste condiții, măsura lichidatorului de reziliere a contractului de locațiune este justificată de preocuparea de a crește valoarea averii debitorului.

Pe de altă parte scopul procedurii de faliment, ce se desfășoară împotriva debitorului, este de lichidare a averii debitorului pentru acoperirea pasivului. Până în acest stadiu al procedurii de faliment, lichidarea celorlalte bunuri ale debitorului nu au dus la acoperirea integrală a pasivului, astfel că urmează a se valorifica și acest imobil, măsură cu care creditorii au fost de acord, așa cum s-a consemnat în procesul verbal al adunării creditorilor din data de 22 iunie 2006.

Pentru aceste motive, judecătorul-sindic a apreciat că fiind întemeiată măsura lichidatorului de a proceda la rezilierea contractului de

închiriere nr. 742 din 6 iulie 2000, iar contestația împotriva acestei măsuri a fost respinsă.

Trib. București, Secția a VII-a comercială, sentința nr. 3028 din 16 noiembrie 2006, în Sintact – baza de date

2. Categoriile de proceduri

2.1. Procedura generală (Regula generală)

2.1.1. Subiecte cărora li se aplică [art. 1 alin. (1) Legea nr. 85/2006]

5. Procedură generală a insolvenței. Debitor – societate comercială cu răspundere limitată. Titlu executor. Proces-verbal de control. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 1 alin. (1) pct. 1

Recursul creditoarei A.J.O.F.M. împotriva sentinței comerciale nr. 331 din 12 februarie 2008, pronunțată de Tribunalul Călărași prin care s-a admis contestația debitoarei SC T.R. SRL și s-a respins cererea creditoarei A.J.O.F.M., având ca obiect deschiderea procedurii generale a insolvenței este fondat.

Criticile recurenței se axează pe greșita interpretare dată de instanța de fond titlului executoriu pe care creditoarea și-a întemeiat acțiunea, respectiv procesul-verbal nr. 4012 din 20 octombrie 2006, act care, potrivit dispozițiilor art. 24 și următoarele din Ordinul nr. 279/2004, putea fi contestat la autoritatea emitentă în 15 zile de la comunicare. Prin acest înscris s-a stabilit în sarcina debitoarei o obligație de plată de 21.448 lei, sumă care este constatată printr-un act ce reprezintă titlu cert de creanță.

În condițiile art. 98 alin. (2) din Legea nr. 76/2002, corpul de control al A.J.O.F.M. a întocmit procesul-verbal nr. 4012 din 20 octombrie 2006 prin care a sancționat SC T.R. SRL cu suma de 21.448 lei.

Acest act constatator al contravenției este prezentat de către creditoare ca titlu care susține în fața judecătorului-sindic creanța sa certă, lichidă și exigibilă, caracterizată potrivit art. 379 C. proc. civ.

Astfel, titlul de creanță îl reprezintă un proces-verbal de control întocmit de către organul de control din cadrul A.J.O.F.M., potrivit

regulilor stabilite prin Ordinul nr. 279 din 22 iulie 2004 pentru aprobarea procedurii privind activitatea de control, de îndeplinire a măsurilor asigurătorii, precum și de efectuare a executării silite a debitorilor rezultate din nerespectarea prevederilor Legii nr. 76/2002 privind sistemul asigurărilor pentru șomaj și stimularea ocupării forței de muncă, cu modificările și completările ulterioare.

Potrivit acestor dispoziții acestui Ordin, art. 15 arată că organul de control va întocmi proces-verbal care, în condițiile legii, reprezintă titlu executoriu, iar singura cale de atac împotriva acestor acte de constatare este cea deschisă prin art. 24-30 din Ordinul nr. 279/2004.

Această procedură a controlului de legalitate nu a fost efectuată în cauză, astfel că, până la data pronunțării hotărârii atacate titlul de creanță al creditoarei era și constatat în scris și avea și caracterul de titlu executoriu în condițiile arătate.

Este, așadar, lipsit de relevanță, în aceste condiții, că prima instanță a considerat că A.J.O.F.M. are culpa proprie în neexecutarea convenției nr. 25615 din 16 decembrie 2004, câtă vreme nu acesta este titlul de creanță de care partea se prevalează, ci un alt act, procesul-verbal nr. 4012 din 20 octombrie 2006 act valabil care nu putea fi controlat în procedura deschisă în fața judecătorului-sindic, întrucât aceasta nu avea competența acestei verificări.

Prin urmare, cauza creanței subzistă, la data cererii creditorului, într-un titlu care îndeplinește atât condițiile impuse de art. 379 C. proc. civ., cât și condiția limitei valorii prag a creanței, de 10.000 lei și pe cea a neplății sale în termen de 30 de zile, de natură a activa prezumția de insolvență împotriva debitorului, situație în care Curtea a constatat că, în condițiile art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006, prezumția de insolvență activată de lege împotriva debitoarei nu a fost răsturnată, astfel încât, conform art. 312 alin. (1) raportat la art. 304 pct. 9 C. proc. civ., considerând că prima instanță a făcut o greșită interpretare și aplicare a legii a rejudecat cauza în limita recursului, potrivit art. 312 alin. (3) și (4). În consecință, sentința atacată a fost modificată în tot, dispunându-se admiterea cererii A.J.O.F.M. având ca obiect deschiderea procedurii generale a insolvenței împotriva debitoarei.

*C.A. București, Secția a VI-a comercială,
decizia nr. 781/R din 19 mai 2009, nepublicată*

6. Procedura generală a insolvenței. Debitor – societate cooperativă. Sursele rămase neutilizate ca efect al încheierii procedurii insolvenței. Consecințe

Recursul formulat de creditori împotriva sentinței comerciale nr. 1695 din 8 mai 2007, pronunțată de Tribunalul București, Secția a VII-a comercială, prin care a fost aprobat raportul final de activitate realizat în procedura lichidării debitoarei B.P. R. – Cooperativa de Credit, dispunând închiderea procedurii falimentului desfășurată împotriva acesteia, radierea debitoarei din Registrul Comerțului, și totodată, consemnarea sumei nedistribuite în contul Uniunii Naționale a Practicienilor în Insolvență din România, sumă totalizând 504.236,90 RON, urmând ca aceasta să fie distribuită la cerere creditorilor în planurile de distribuire și care nu și-au încasat creanțele prin intermediul Banc Post sau al Companiei Naționale Poșta Română este nefondat.

Curtea a subliniat că hotărârea de închidere a procedurii falimentului pronunțată de către instanța de fond a avut ca premisă prezentarea raportului final al lichidatorului, raport supus aprobării comitetului creditorilor falitei în ședința din 13 septembrie 2006 care a hotărât, în urma votului exprimat, aprobarea raportului final și a bilanțului general și a mandatat lichidatorul să publice actele analizate în Buletinul Procedurilor de Insolvență, formalitate executată potrivit B.P.I. nr. 37 din 21 septembrie 2006.

Astfel, judecătorul-sindic a procedat la închiderea procedurii falimentului debitorului în cauză în temeiul art. 132 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, fiind îndeplinită condiția aprobării raportului final al lichidării. Nicio contestație la planurile de distribuie anterioare sau cerere de anulare a hotărârii comitetului creditorilor nu a fost promovată în cauză.

Față de împrejurarea că nu toate creanțele înscrise la masa credală au fost acoperite prin plată, deși prin încasarea creanțelor și valorificarea activelor au rămas fonduri nedistribuite, închiderea procedurii nu reprezintă o aplicare greșită a legii de către prima instanță.

Deși suma rămasă nedistribuită, de 504.236,90 lei, nu este prevăzută ca fond rămas nedistribuit prin plata integrală a creanțelor, Curtea a invocat dispozițiile art. 130 din Legea nr. 85/2006. Potrivit acestor dispoziții, după aprobarea raportului final și finalizarea distribuțiilor potrivit planurilor de distribuie anterioare (condiție realizată în cauză), fondurile nereclamate în 90 de zile de la această dată vor fi depuse de către lichidator în bancă, în contul averii debitorului, iar acestea vor

putea fi folosite în condițiile art. 4 alin. (4) din lege. Această dispoziție legală nu a fost încălcată de către judecătorul-sindic în măsura în care dreptul creditorilor neplătiți la reclamarea fondurilor a fost asigurat prin virarea soldului nedistribuit în contul U.N.P.I.R., iar instanța a stabilit în sarcina lichidatorului obligația de a pune la dispoziția Uniunii tabelul creditorilor neîndestulați pentru efectuarea plăților.

În măsura în care recurenții pot formula cereri de plată din fondul rămas nedistribuit după aprobarea raportului final, Curtea a considerat că instanța de fond a făcut o corectă aplicare a dispozițiilor art. 132 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, astfel încât, în temeiul art. 312 alin. (2) C. proc. civ., a respins ca nefondat recursul, menținând sentința atacată.

*C.A. București, Secția a VII-a comercială,
decizia nr. 1440 din 11 octombrie 2007, nepublicată*

7. Procedura generală a insolvenței. Debitor – societate agricolă. Cheltuielile cu efectuarea procedurii. Regim juridic

Legea nr. 85/2006, art. 1 alin. (1), pct. 3

Recursul debitoarei Societatea Agricolă T. formulat împotriva sentinței comerciale nr. 1466 din 18 decembrie 2006, pronunțată de Tribunalul Teleorman prin care s-a admis contestația formulată de Societatea Agricolă T. și în consecință s-a respins cererea formulată de A.F.P. Turnu Măgurele având ca obiect deschiderea procedurii insolvenței împotriva celei dintâi și s-a dispus ca parte a cheltuielilor aferente procedurii, respectiv suma de 3.400 lei, reprezentând onorarii de expert evaluator să fie achitată de către debitoare, iar restul cheltuielilor de judecată ocazionate de procedură și plata administratorului judiciar să fie plătite din fondul de lichidare este fondat.

Criticile formulate de debitoarea Societatea Agricolă T., vizează faptul că prin casarea sentinței de deschidere a procedurii conform deciziei nr. 2500/R din 6 octombrie 2006, a rezultat implicit că debitoarea este lipsită de orice culpă procesuală în ce privește desfășurarea procedurilor de insolvență împotriva sa, astfel că derularea procedurii și efectuarea actelor specifice în fața instanței de fond era lipsită de fundament.

Prin efectul sentinței comerciale nr. 338 din 3 aprilie 2006 a Tribunalului Teleorman, au fost demarate procedurile de insolvență împotriva debitoarei Societatea Agricolă T., judecătorul-sindic luând

masurile corespunzătoare pentru desemnarea administratorului judiciar, efectuarea raportărilor corespunzătoare, a întocmirii tabelului creanțelor debitoare și efectuarea expertizelor de evaluare a averii debitoare, aspecte de natură a implica o serie de cheltuieli legate de plata participanților la procedura declanșată prin efectul executoriu al sentinței arătate.

Deși împotriva acestei sentințe s-a promovat recurs de către debitoarea intrată în insolvență, potrivit art. 8 alin. (4) din Legea nr. 64/1995 – în vigoare la data producerii efectelor sentinței nr. 338 din 3 aprilie 2006 – prin lipsa efectului suspensiv al recursului, procedurile demarate și-au urmat cursul.

În măsura în care decizia nr. 2500/R din 6 octombrie 2006 pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a VI-a comercială a modificat în tot sentința comercială nr. 338 din 3 aprilie 2006 și admițând contestația debitorului Societatea Agricolă T. a respins cererea de declanșare a procedurilor de insolvență împotriva acesteia, procedurile realizate în baza hotărârii desființate au fost întrerupte.

Astfel, raportul final al lichidatorului consemnat la dosar la 6 noiembrie 2006, propunea instanței de fond închiderea procedurii de insolvență și plata costurilor antrenate de efectuarea actelor procedurale până la acest moment din patrimoniul debitoare și din fondul de lichidare, propunere însușită de către Tribunalul Teleorman prin pronunțarea sentinței comerciale nr. 1466 din 18 decembrie 2006.

Evaluând criticile, Curtea subliniază că potrivit art. 4 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, cheltuielile aferente procedurii instituite de aceasta lege sunt suportate, ca regulă, din averea debitorului, iar în măsura lipsei disponibilităților bănești în contul debitorului, se vor utiliza fondurile de lichidare, așa cum rezultă din alin. (4) al aceluiași text de lege.

Desigur, însă, cheltuielile aferente procedurii sunt o categorie specifică a cheltuielilor de judecată în sensul în care acestea sunt reglementate în mod ordinar de art. 274 și următoarele C. proc. civ. De aceea, spre a da interpretare și aplicare uniformă legii, corespunzătoare scopului reglementării și ideii de bază potrivit cu care acestea își au temeiul în culpa părții care a determinat declanșarea litigiului, cheltuielile aferente procedurii de insolvență trebuie să fie susținute de aceleași principii, cu atât mai mult cu cât art. 149 din Legea nr. 85/2006 conține o normă de trimitere la dispozițiile generale ale Codului de procedură civilă cu care Legea nr. 85/2006 se completează.

Or, prin efectul deciziei nr. 2500/R din 6 octombrie 2006 pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a VI-a comercială contestația debitoarei Societatea Agricolă T. a fost admisă, și, constatându-se că starea de insolvență nu caracterizează patrimoniul acesteia, cererea de intrare în procedură generală a fost respinsă, înlăturând astfel orice idee de culpă procesuală a acestui litigant în demararea procedurilor de natură a întemeia răspunderea acestei părți pentru costurile antrenate de efectuarea unor acte de procedură cu caracter specific.

De aceea, Curtea a considerat că răspunderea Societății Agricole T. pentru plata sumei de 3.400 lei, reprezentând onorariile cuvenite experților evaluatori nu poate fi antrenată în temeiul art. 4 din Legea nr. 85/2006, deoarece, autoritatea de lucru judecat a deciziei pronunțate în recurs impune înlăturarea oricărei răspunderi a debitorului în demararea procedurilor judiciare de insolvență.

Curtea a apreciat că, în situația specială a cauzei de față, costurile aferente procedurii de lichidare nu pot fi stabilite în sarcina debitorului, ci, față de caracterul *sui generis* al circumstanțelor în care au fost determinate, ele trebuie să fie suportate din fondul special de lichidare, constituit pentru plata acestora într-o situație de risc în care responsabilitatea cauzării lor nu ține de domeniul culpei procesuale a litiganților.

Această instanță nu poate da relevanță apărărilor intimaților, arătând că în acest recurs nu poate fi repusă în discuție starea de insolvență a debitorului și nici nu se poate stabili culpa procesuală a Societății Agricole T. în raport cu proceduri jurisdicționale anterioare, cum ar fi demararea unei executări silite care a precedat cererea de declanșare a procedurii la solicitarea creditoarei A.F.P. Turnu Măgurele.

În consecință, Curtea a considerat că hotărârea primei instanțe s-a bazat pe o greșită interpretare a legii, astfel că, potrivit art. 309 pct. 9 C. proc. civ., a admis recursul și, conform art. 312 alin. (1) și (4) C. proc. civ., a modificat în parte sentința recurată, înlăturând din dispozitiv măsura referitoare la obligarea Societății Agricole T. la plata sumei de 3.400 lei cu titlu de cheltuieli aferente procedurii, dispunând plata acestor sume din fondul special de lichidare.

*C.A. București, Secția a VI-a comercială,
decizia nr. 565R din 4 aprilie 2007, nepublicată*

8. Debitor – grup de interes economic. Categorie de persoane cărora le este aplicabilă. Procedura insolvenței deschisă anterior la cererea unui alt creditor. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 1 pct. 5

Învestită cu soluționarea recursului formulat de creditoare împotriva sentinței comerciale nr. 1479 din 27 martie 2008, pronunțată de Tribunalul București, Secția a VII-a Comercială prin care judecătorul-sindic a admis în parte contestațiile debitoarei SC M. G. SRL împotriva cererilor creditorilor SC G.T. SRL și P.G.A. și a respins în consecință petițiile acestora ca neîntemeiate, a admis cererea creditorilor T.R., B.V., I.A.Ș. și a dispus deschiderea procedurii generale a insolvenței împotriva debitoarei SC M.G. SRL, potrivit art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, luând măsurile subsecvente deschiderii procedurii, prin desemnarea administratorului judiciar, ridicarea dreptului de conducere a activității și notificare a creditorilor, instanța a reținut lipsa de interes a recurentei în promovarea recursului.

Ca proces civil, recursul trebuie să îndeplinească, din perspectiva celui ce are inițiativa declanșării sale, recurentul, condiția generală a interesului, privit ca folos practic urmărit.

În materia recursului, folosului practic i se adaugă o trăsătură specială, aceea ca recursul să răspundă dezideratului că, în cele din urmă, recurentul care a pierdut procesul în primă instanță, să obțină prin rejudecare, o admitere a acțiunii sale.

În litigiul dedus judecății prin acest recurs, Curtea a reținut că, potrivit art. 31 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 față de același debitor, SC M.G. SRL, SC G.T. SRL și T.R., B.V., I.A.Ș. și P.G.A. au formulat cereri distincte având ca obiect deschiderea procedurii insolvenței, cereri care au fost conexe la 8 noiembrie 2007.

Prin sentința comercială nr. 1479 din 27 martie 2008, pronunțată de Tribunalul București, Secția a VI-a comercială în dosarul nr. 23646/3/2007, a fost admisă cererea creditorilor T.R., B.V., I.A.Ș. și astfel, potrivit art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 s-a deschis procedura generală a insolvenței împotriva debitoarei SC M. G. SRL.

Or, din această perspectivă, și având în vedere că în privința hotărârii de intrare în insolvență a debitorului sentința rămâne necriticată în recurs și este intrată în puterea lucrului judecat; potrivit art. 378 C. proc. civ., dar și faptul că deschiderea procedurii insolvenței nu poate opera succesiv și paralel față de un singur debitor, scopul recursului SC G.T. SRL, constând în admiterea acțiunii sale, nu mai poate fi atins.

Curtea arată că interesul recurenteii nu mai întrunește astfel condiția de a mai fi actual, deoarece o dispoziție de admitere a acțiunii SC G.T. SRL în sensul exclusiv de a se deschide procedura generală a insolvenței debitoarei, nu mai poate fi acum pronunțată, de vreme ce SC M.G. SRL se află deja în insolvență, potrivit Legii nr. 85/2006.

Astfel, față de toate considerentele arătate în această decizie, Curtea a considerat că interesul recurenteii în declararea recursului nu îndeplinește condițiile de a fi actual și legitim, astfel încât excepția lipsei de interes a fost admisă, iar recursul a fost respins, în temeiul art. 312 C. proc. civ.

*C.A. București, Secția a VI-a comercială,
decizia nr. 305R din 26 februarie 2009, nepublicată*

9. Debitor – grup de interes economic. Procedura generală a insolvenței. Limitele verificărilor operate de judecătorul-sindic în procedura insolvenței

Legea nr. 85/2006, art. 1 pct. 5

Recursul formulat de creditoarea SC L.C. SRL împotriva sentinței comerciale nr. 3692 din 10 octombrie 2007, pronunțată de Tribunalul București, Secția a VII-a comercială, prin care s-a admis contestația formulată de către debitoarea SC GTA B.G. SRL împotriva cererii formulate de creditoarea SC L.C. SRL și, în consecință, s-a respins ca nefondată cererea creditoarei de declanșare a procedurii insolvenței împotriva debitoarei este fondat.

Astfel, potrivit art. 26 și art. 31 din Legea nr. 85/2006, procedura insolvenței împotriva unui debitor, așa cum acesta este definit de art. 3 pct. 5 din Legea nr. 85/2006, poate fi declanșată la cererea unui creditor care deține o creanță certă, lichidă și exigibilă de mai mult de 30 zile, a cărei valoare depășește pragul de 10.000 lei. Desigur, deținerea de către un creditor a unei creanțe îndeplinind aceste condiții împotriva debitorului și neplătită de către cel din urmă, prezumă *iuris tantum* (legal, simplu) starea de insolvență în care debitorul se află, conform dispozițiilor art. 3 pct. 1 lit. a) din Legea nr. 85/2006.

Curtea a subliniat că analiza de temeinicie a unei cereri de declanșare a procedurii insolvenței formulate de către creditor, presupune două direcții principale: analiza creanței debitorului din perspectiva condițiilor impuse de art. 3 pct. 6 și 12 din Legea nr. 85/2006 și, în cazul în care această condiție este împlinită, sub forța prezumției de

insolvență instituită prin lege, cercetarea apărărilor debitorului de natură a infirma puterea acesteia.

În cauză, cercetările factuale ale instanței de fond s-au oprit la verificarea creanței creditorului, autor al cererii de deschidere a procedurii, concluzia judecătorului-sindic fiind aceea că pretenția afirmată de creditor nu este certă și lichidă, dar și că potrivit dispozițiilor speciale ale Legii nr. 85/2006 analiza detaliată a probelor cauzei în raport cu apărările debitorului face necesară administrarea unor probe mai ample care exced cadrului deschiderii procedurii insolvenței. Aceste considerente nu sunt justificate.

Curtea a considerat că analiza creanței din perspectiva condițiilor impuse de lege cade în mod necesar în cercetarea de temeinicie a judecătorului-sindic, în cadrul unor verificări de fapt care se circumscriu unui litigiu obișnuit, chiar dacă legea care guvernează procedurile generale ale insolvenței este o lege specială.

Nu se poate reține că necesitatea unui probatoriu complex sau cu valențe speciale (analiza unei excepții de neexecutare opuse de către debitor – apărare care tinde la infirmarea certitudinii creanței –, sau faptul că cercetarea valorii prag a creanței este dincolo de un simplu calcul matematic și poate presupune chiar o expertiză evaluatorie) justifică soluția judecătorului-sindic de a-și respinge *de plano*, competența acestor verificări de fapt.

A confirma raționamentul prezentat de prima instanță în justificarea soluției pronunțate, ar însemna a și accepta că orice apărare a debitorului, ar putea paraliza *sine die* analiza unei cereri deschidere a procedurii, a cărei cercetare de temeinicie nu mai poate fi realizată. Apoi, dacă în tot cursul procedurii judecătorul-sindic poate analiza, potrivit art. 66 din Legea nr. 85/2006, toate creanțele înscrise în tabelul preliminar, dacă nu sunt prezentate prin titluri executorii – analiza care presupune verificarea tuturor condițiilor, implicând certitudinea, lichiditatea și exigibilitatea – cu atât mai mult aceste verificări pot fi făcute asupra creanței în temeiul căreia acționează creditorul îndreptățit să ceară deschiderea procedurii.

Astfel, în măsura în care principala apărare a debitoarei a vizat infirmarea caracterului cert al creanței prin invocarea unei excepții de neexecutare (excepție care, prin natura sa are valența unei apărări care tinde la infirmarea existenței obligației debitorului), judecătorul-sindic avea obligația, ca subiect al probelor aduse de părți în susținerea/combaterea acestei apărări, de a verifica greutatea de adevăr a acesteia și de a stabili pe de-o parte existența creanței, iar ulterior de a verifica lichiditatea ei la limita valorii prag prevăzute de lege.

Or, judecătorul-sindic, respingând aceste analize nu a făcut o cercetare a procesului în fond, ci a considerat că procedura devine astfel inadmisibilă doar derivat din contestația debitorului, contestație pe care, la rândul său, nu a analizat-o sub aspectul temeiniciei.

În consecință, evocând și dispozițiile art. 379 alin. (2) și (3) C. proc. civ. texte care definesc conceptul creanței certe și lichide, apreciem că judecătorul-sindic are atributul și competența verificării acestor condiții ale creanței.

Curtea a subliniat că, față de necercetarea în fond a cauzei, judecătorul-sindic are dreptul și obligația să supună analizei de temeinicie, îndeplinirea condițiilor creanței afirmate de către creditor prin administrarea oricărei probe, ceea ce nu presupune transformarea procesului într-o procedură obișnuită care să aibă ca rezultat pronunțarea unei hotărâri ca titlu executor pentru creditor.

Instanța de recurs a arătat că, în succesiunea analizelor pe care judecătorul-sindic le realizează la deschiderea procedurii insolvenței, aprecierile sale asupra stării de insolvență a debitorului sunt condiționate de constatarea îndeplinirii condițiilor art. 3 pct. 6 și 12 din Legea nr. 85/2006, or în hotărârea criticată, se ajunge, în mod nelegal la analiza stării de insolvență, chiar și în situația în care, premergător, creanța a fost infirmată sub aspectul certitudinii și lichidității.

Prin urmare recursul a fost admis, iar hotărârea casată în totalitate, cu trimiterea cauzei spre rejudecare la prima instanță, în conformitate cu dispozițiile art. 312 alin. (1) și (6) și art. 315 C. proc. civ.

*C.A. București, Secția a VI-a comercială,
decizia nr. 393/R din 27 martie 2008, nepublicată*

2.1.2. Excepții de la domeniul de aplicare prevăzut de art. 1 alin. (1) din Legea nr. 85/2006

10. Procedura generală a insolvenței. Domeniu de aplicare al procedurii insolvenței. Categoriile de persoane cărora le este aplicabilă. Calitatea procesuală pasivă în litigiile deduse judecătorului-sindic

Legea nr. 85/2006, art. 1 alin. (1)

Legea nr. 36/1991, art. 2, art. 36

Investită cu soluționarea recursului creditoarei ADS ce privea împrejurarea potrivit cu care dispozițiile art. 1 alin. (1) pct. 6 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței se aplică oricărei